

De la cine așteptăm încurajare?

## Încurajare și descurajare în viața noastră – William J. Prost

De la cine așteptăm încurajare?

### Cuprinsul

|                                       |          |
|---------------------------------------|----------|
| <b>Rădăcina descurajării .....</b>    | <b>1</b> |
| Ilie și Iona.....                     | 1        |
| Dumnezeu și Cuvântul Său .....        | 2        |
| <b>Încurajat, nu descurajat .....</b> | <b>3</b> |
| Nu-ți pierde curajul .....            | 3        |
| Viitorul este luminos .....           | 4        |

Probabil că toți cei care citesc acest articol vor recunoaște că au fost descurajați la un moment dat în viața lor. De asemenea, dacă aparținem cu adevărat lui Hristos, am experimentat și încurajarea Lui. Este bine să înțelegem cauzele ambelor stări, pentru a putea, sperăm, evita descurajarea și a ne bucura de încurajarea lui Hristos.

### Rădăcina descurajării

O cauză fundamentală a descurajării este faptul că așteptăm ceva și nu îl primim, sau cel puțin nu la momentul dorit și așa cum ne-am dori. De obicei, așteptăm ceva de la oameni, dar, cu regret, aceasta poate duce și la așteptări de la Dumnezeu. Când lucrurile nu merg așa cum sperăm, putem ajunge ușor să fim descurajați.

Cu toții ne așteptăm ca semenii noștri să se comporte într-un anumit fel față de noi. Acest principiu general se aplică atât credincioșilor, cât și necredincioșilor. Pentru că aparținem lui Hristos, noi, credincioșii, tindem să aplicăm standarde mai înalte celorlalți credincioși, deoarece și ei au o viață nouă în El. Vrem să vedem roadele acestei vieți noi în alții, care de asemenea îl cunosc pe Dumnezeu, și vrem să experimentăm bucuria, binecuvântarea și încurajarea care provin în mod normal de la cei care trăiesc în comuniune cu Domnul. Dar dacă nu experimentăm binecuvântarea și încurajarea din partea lor, inima noastră poate fi ușor descurajată.

### Ilie și Iona

#### Ilie

Așa a fost în cazul lui Ilie. El a fost ridicat de Dumnezeu în zilele împăratului Ahab, pentru a conduce Israelul (cele zece seminții) de la idolatrie înapoi la Dumnezeu. El a îndurat o foamete de trei ani, apoi s-a opus cu curaj lui Ahab și a rămas credincios cerințelor DOMNULUI. Dumnezeu l-a folosit pe muntele Carmel ca instrument pentru a-Și demonstra puterea divină asupra zeilor păgâni și apoi pentru a-i ucide pe toți profeții lui Baal. Acest fapt a dus la amenințarea vieții lui Ilie de către Izabela. Ilie s-a descurajat și, mai târziu, s-a întors *împotriva* poporului lui Dumnezeu, în loc să *apere* poporul, spunând:

De la cine așteptăm încurajare?

- **1 Împărați 19.10:** Am rămas *eu* singur și caută să-mi ia viața.

Dumnezeu nu a putut trece cu vederea acest eșec. Rezultatul: Dumnezeu i-a spus lui Ilie să-l ungă pe Elisei ca profet în locul lui. Aceasta este foarte grav, căci acesta este singurul eșec al unui credincios din Vechiul Testament care este consemnat în Noul Testament. (Vezi Romani 11.2-4.) Toate acestea ne avertizează că nu trebuie să ne așteptăm la nimic de la oameni, nici măcar de la cei mai inteligenți și mai buni dintre ei, ci că trebuie să ne îndreptăm gândurile și privirea spre Dumnezeu.

## **Iona**

Dar chiar dacă ne îndreptăm privirea spre Dumnezeu, probabil că acest fapt nu este suficient, dacă inima noastră nu este sinceră: probabil că ne uităm cu adevărat la Dumnezeu și așteptăm ceva de la El, dar gândurile noastre sunt departe de gândurile Lui, și atunci când El nu face ceea ce ne dorim, ne descurajăm. Un exemplu în acest sens îl vedem la Iona, pe care Dumnezeu l-a trimis să vestească poporului din Ninive un mesaj de judecată. Când poporul s-a pocăit, Dumnezeu le-a arătat har și a amânat judecata. Apoi citim:

- **Iona 4.1:** Nu i-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat.

A devenit foarte descurajat și l-a rugat pe Domnul să-l lase să moară. Fără îndoială, el a învățat în cele din urmă mai multe despre inima lui Dumnezeu, pentru că Domnul „a pregătit o plantă” nesemnificativă pentru a-l învăța pe Iona ce valoare are un om în ochii Lui. Faptul că Iona a învățat lecția se vede din faptul că a scris cartea Iona despre sine însuși.

## **Dumnezeu și Cuvântul Său**

Ce învățăm din aceasta?

1. În primul rând, învățăm că nu trebuie să ne așteptăm la nimic de la oameni, pentru că mai devreme sau mai târziu vom fi cu siguranță dezamăgiți. Referindu-ne la epoca actuală a timpului harului: dacă ne supărăm că frații noștri și surorile noastre nu sunt mai spirituali, atunci aceasta este doar propria noastră fire și nu inima lui Hristos. Trebuie să ne uităm la *El* pentru a primi bucurie, putere și încurajare. Alții ne pot încuraja uneori, dar o fac doar în măsura în care Îl aduc pe Hristos înaintea noastră. Când se întâmplă aceasta, putem fi foarte recunoscători; dar când alții nu reușesc să ne încurajeze, ar trebui să ne amintim că Stăpânul nostru nu eșuează niciodată în acest sens.
2. În al doilea rând, învățăm că gândurile noastre trebuie să fie formate prin Cuvântul lui Dumnezeu și în puterea Duhului Său. Chiar și în lucrurile divine și în viața noastră creștină putem permite cu ușurință să fim dominați de propriile noastre gânduri, în loc de gândurile lui Dumnezeu. Atunci când Domnul nu acționează conform gândurilor noastre, putem deveni descurajați. Omul natural adoptă în mod constant această atitudine; în privința aceasta putem merge înapoi până la Cain și jertfa lui. Dar tocmai ca oameni credincioși, trebuie să umblăm cu Domnul, astfel încât gândurile noastre să fie formate în prezența Lui. Când constatăm că Dumnezeu nu acționează așa cum ne așteptăm, să îngenunchem și să căutăm fața Lui și să-I permitem să ne învețe gândurile Lui.

De la cine așteptăm încurajare?

## Încurajat, nu descurajat

Dumnezeu poate aduce încurajare în viața noastră în multe feluri, dacă Îi permitem. Cuvântul „încurajare” nu apare în CSV-Elberfelder, dar cuvântul „mângâiere” (*paraklesis*) este folosit de mai multe ori și are aproape același înțeles în originalul grecesc. În cele din urmă, toată încurajarea trebuie să vină de la Domnul Însuși, așa cum Pavel le-a spus credincioșilor din Corint:

- **2 Corinteni 1.5:** Prin Hristos prisosește și mângâierea noastră.

În Epistola către tesaloniceni, el a putut scrie:

- **2 Tesaloniceni 2.16:** Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat mângâiere eternă și bună speranță prin har.

Observăm cât de edificator și încurajator se exprimă Pavel în aceste versete („prisosește” și „eternă”). Astfel, el ne arată că, atunci când Dumnezeu ne încurajează, nu este vorba doar de un pic de ajutor, ci de plinătatea lui Hristos și de toate planurile lui Dumnezeu care ne sunt date în Hristos.

Acum, cineva ar putea întreba: „Ar trebui ca un credincios să nu fie niciodată descurajat, chiar și în circumstanțe descurajante?” Răspunsul nostru este un „nu” clar, pentru că indiferent ce se întâmplă – fie nouă, fie altora, fie individual, fie colectiv –, cu adevărat, nu avem dreptul să fim descurajați. Avem dreptul să fim triști, dar nu descurajați. Cineva a spus odată că un creștin cu adevărat smerit nu este niciodată descurajat, pentru că nu caută ceva în sine, ci în afara lui: la Dumnezeu. Este posibil ca circumstanțele să fie foarte dificile, iar credințioșii să nu fie apreciați de cei care sunt ei înșiși necredincioși. În plus, mărturia creștină colectivă poate duce la indiferență și declin. Toate acestea contribuie la împovărarea spiritului nostru. Nu este greșit ca un credincios temător de Dumnezeu să simtă acest lucru ca pe o povară și chiar să plângă din cauza asta. Dar el nu ar trebui să se descurajeze niciodată.

## Nu-ți pierde curajul

În mai multe pasaje din Noul Testament, credincioșii sunt încurajați să nu „obosească”, să nu se descurajeze. Ideea din spatele acestui fapt este să nu te lași descurajat – să nu-ți pierzi curajul. Motivele pentru aceasta sunt foarte utile pentru noi astăzi.

În Luca 18.1 Domnul îi îndeamnă pe ucenicii Săi „să se roage neîncetat și să nu obosească”. Parabola următoare despre judecătorul nedrept (Luca 18.1-8) ne arată că Dumnezeu este cel puțin la fel de dispus ca omul păcătos să-i asculte pe ai Săi și să le facă dreptate. Așadar, dacă astăzi simțim tendința de a ne descuraja, suntem îndemnați să ne rugăm. Când ne rugăm în acest fel, se întâmplă două lucruri:

1. În primul rând, exprimăm astfel dependența noastră totală de Dumnezeu, iar gândurile noastre se îndepărtează de la noi înșine și de situația din jurul nostru și se îndreaptă spre El.
2. În al doilea rând, prin rugăciune, gândurile noastre sunt aduse în prezența lui Dumnezeu și astfel sunt armonizate cu gândurile Lui, deoarece rugăciunea se bazează pe privilegiul nespus de mare de a avea interese comune cu Dumnezeu. În prezența Lui, suntem

De la cine așteptăm încurajare?

încurajați să ne concentrăm gândurile și inima asupra lucrurilor din perspectiva lui Dumnezeu, și nu din perspectiva omului.

În 2 Corinteni 4.1, Pavel spune: „De aceea, având această slujbă, după cum ni s-a arătat îndurare, nu cădem de oboseală.” În capitolul precedent, el le prezintă credincioșilor din Corint ce fericire este să-L ai pe Hristos în inimă, să fii „o scrisoare a lui Hristos” în această lume (2 Corinteni 3.2,3) și să-L vezi în glorie pe Hristos cel înviat. Când realizăm și ne bucurăm de toate acestea în sufletul nostru, „nu cădem de oboseală”, chiar dacă nu suntem scrisoarea lui Hristos, pe care ne-o dorim să fim. Dacă „privim cu fața descoperită gloria Domnului”, vom fi treptat „transformați din glorie spre glorie” și vom deveni mai asemănători cu El (2 Corinteni 3.18). Vom primi harul să respingem „cele ascunse ale rușinii” (2 Corinteni 4.2) și să înlăturăm tot ceea ce împiedică această transformare continuă, care ne face mai asemănători cu Hristos.

### **Viitorul este luminos**

La sfârșitul capitolului, Pavel mai aduce un alt motiv pentru a nu obosi. El spune:

- **2 Corinteni 4.14-16:** ... știind că Cel care L-a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi cu Isus și ne va înfățișa împreună cu voi. Pentru că toate sunt pentru voi, pentru ca harul, prisosind prin cei mai mulți, să facă să prisosească mulțumirea, spre gloria lui Dumnezeu. De aceea, nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi.

Dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează acum pentru a ne face mai asemănători cu Hristos, „Cel care L-a înviat pe Isus dintre morți” îi va învia pe „cei care au adormit în Isus” și va face vii și „trupurile noastre muritoare” (Romani 8.11; 1 Tesaloniceni 4.14). Atunci, când Hristos va veni să ne ia, *într-o clipă* vom fi la El și vom fi asemănători cu El. Putem fi descurajați când viitorul este atât de strălucitor, atât de plin de speranță? Poate că aici, pe pământ, există multe dificultăți, atât în lume, cât și printre poporul lui Dumnezeu, dar pentru credincios nu există viitor pe pământ. Scriptura vorbește doar despre un singur viitor pentru credincios: gloria! De aceea,

- **2 Corinteni 4.18:** ... să nu privim la cele văzute, ci la cele nevăzute; pentru că cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute sunt eterne.

Zilele sunt întunecate, dar oportunitățile sunt mari și viitorul este luminos. Nu avem niciun motiv să fim descurajați!

---

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/ermutigung-und-entmutigung-in-unserem-leben-a18478.html>

Articolul original: „[Sources of Discouragement and Encouragement](#)“

în *The Christian*, Anul 4, Februarie 2008.

Sursa: [www.bibletruthpublishers.com](http://www.bibletruthpublishers.com)